

Sometimes people do exactly what you think
they're going to do,
and they still manage to disappoint you.

บางครั้งผู้คนก็ทำในสิ่งที่คุณคาดไว้แล้วทุกอย่าง
และพวกเขาก็ยังหาทางทำให้คุณผิดหวังได้อยู่ดี

— ฟรีดา แมกแฟลเดน

words

words without boundaries

ผู้ต้องขัง The Inmate

ฟรีดา แมกแฟลเดน
เขียน

ดวงพร ตะโพนทอง
แปล

ทดลองอ่าน

“เขากำลังอ่านหนังสือพิมพ์ด้วยท่าที่เหมือนนั่งอยู่บนรถประจำทาง
ราวกับว่าพวกเราไม่ได้ถูกล้อมรอบด้วยรั้วลวดหนาม
พร้อมด้วยป้อมสังเกตการณ์ขนาดยักษ์เรียงรายรอบทิศ”

- ฟรีดา แมกแฟลเดน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

อย่าไวใจทาง อย่าวางใจคน

คุณอาจเคยได้ยินคำเตือนเชยๆ ทำนองนี้มาแล้วไม่รู้กี่สิบครั้ง แต่มันไม่สลักสำคัญอะไรนักหรอก ตราบใดที่คุณยังไม่เคยได้รับบทเรียนราคาแพงจากการไวใจใคร

แต่ชีวิตของบรูค ซัลลิแวน ใน*ผู้ต้องขัง* ไม่ใช่แบบนั้น เพื่อตระหนักถึงความจริงข้อนี้ เธอเคยเกือบต้องจ่ายด้วยชีวิต และถึงอย่างนั้น การบอกให้อย่าไวใจทาง อย่าวางใจคน ก็ยังไม่เคยเป็นเรื่องง่าย เพราะคนที่ดูจะอันตรายและไม่น่าไวใจที่สุดล้วนเป็นคนใกล้ชิดที่เธอรัก

ตลอดเรื่องราวที่เต็มไปด้วยความไม่น่าไว้วางใจทั้งนอกและในห้องขัง ฟรีดา แมกแฟตเดน ก็ยังล่อหลอกให้เราติดกับซ้ำแล้วซ้ำเล่า ด้วยเบาะแสเล็กๆ น้อยๆ และลีลาการเล่าเรื่องอันเป็นเอกลักษณ์ เราจึงอยากขอรับรองคุณเช่นเคย นอกจากเตรียมตัวเผื่อเวลาดำดิ่งเข้าไปในหนังสือเล่มนี้สักอย่างน้อยสามสี่ชั่วโมง คุณต้องไม่ลืมเตรียมใจให้พร้อม อย่าไวใจทาง อย่าวางใจตัวละครไหน

เพราะคุณก็น่าจะรู้ว่า “ใคร” ที่ไม่น่าไวใจที่สุด ☺

คำนำผู้แปล

The Inmate หรือชื่อภาษาไทยว่า *ผู้ต้องขัง* ผลงานของคุณพริดา แมกแพตเดน นักเขียนที่หลายคนคุ้นชื่อกันดี เรื่องนี้ถือเป็นอีกหนึ่งเรื่องราวที่สะกิดใจผู้อ่านตั้งแต่หน้าแรกไปจนถึงหน้าสุดท้าย เรื่องเล่าผ่านมุมมองของ “บรูค ซัลลิแวน” พยาบาลเวชปฏิบัติคนใหม่ที่ต้องไปทำงานในเรือนจำ ความมั่นคงสูงสุด สถานที่ที่เต็มไปด้วยแรงกดดันและความลับดำมืดที่รอวันถูกเปิดเผย ทุกบทเต็มไปด้วยความตึงเครียดและปริศนาที่ค่อยๆ คลี่คลาย ทำให้เมื่อเริ่มอ่านแล้วต้องอ่านต่อไปจนจบ

เสน่ห์ของเรื่องนี้อยู่ที่การเล่าที่กระชับ เข้มข้น และเต็มไปด้วยการหักมุมที่คาดไม่ถึง คุณพริดา แมกแพตเดน สามารถสร้างบรรยากาศกดดันและน่าติดตามได้อย่างแนบเนียน การดำเนินเรื่องพาผู้อ่านเข้าไปอยู่ในความสับสนของตัวละคร และบางครั้งก็เฟลอลหลงทางไปพร้อมๆ กัน เจื่อนำและปริศนาซ้อนปริศนาที่ปรากฏขึ้นเรื่อยๆ กลายเป็นเสน่ห์ที่ทำให้หนังสือเล่มนี้ “วางไม่ลง” จนถึงหน้าสุดท้าย

สำหรับผู้แปลแล้ว การได้แปลผลงานของคุณพริดาถือเป็นทั้งเกียรติและความท้าทายอย่างยิ่ง เป้าหมายสำคัญคือการถ่ายทอดอารมณ์ ความเข้มข้น และน้ำเสียงของต้นฉบับออกมาให้ผู้อ่านภาษาไทยได้สัมผัสอย่างครบถ้วนที่สุด ตั้งแต่การเลือกใช้ถ้อยคำ การเว้นจังหวะ ไปจนถึงการปรับภาษาให้ลื่นไหล จึงเป็นสิ่งที่ผู้แปลให้ความสำคัญ เพื่อให้ผู้อ่านได้ดื่มด่ำกับความสนุกและความลุ้นระทึกในแบบเดียวกับต้นฉบับ

งานแปลหนังสือไม่ใช่เพียงการถ่ายทอดความหมายของถ้อยคำ แต่ยังหมายถึงการทุ่มเททั้งร่างกายและแรงใจเพื่อเชื่อมโลกสองภาษาเข้าด้วยกัน

แม้ผู้แปลจะยังเป็นเหมือน “เปิด” ที่ผ่านงานแปลมาหลากหลายแนว แต่การได้ก้าวเข้าสู่วงการหนังสือแปลถือเป็นทั้งความภาคภูมิใจและเป้าหมายที่ไฝฝั่น เพราะการแปลหนังสือคือความท้าทายที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ทั้งในด้านวินัย ความสม่ำเสมอ และความตั้งใจจริงในการมอบประสบการณ์ที่ดีที่สุดให้ผู้อ่าน

สุดท้ายนี้ ผู้แปลขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นอ่านที่บ้าน ในร้านหนังสือ หรือในงานสัปดาห์หนังสือ สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ เมื่อเปิดอ่านแล้ว เราจะได้ออกเดินทางร่วมกันไปในโลกของผู้ต้องขังเล่มนี้ และขอขอบคุณครอบครัว เพื่อนพี่น้องที่รัก และทุกแรงสนับสนุนที่ทำให้งานแปลเล่มนี้มีความหมายและสมบูรณ์มากยิ่งขึ้นสำหรับผู้แปล

ดวงพร ตะโพนทอง

บทที่ 1

ปัจจุบัน

ขณะนี้ ประตูลิโงจํการะแทกปิดเสียงดังไล่หลัง ฉันก็เริ่มตั้งคำถามต่อทุกการตัดสินใจในชีวิต

ฉันไม่ได้อยากอยู่ที่นี่ตอนนี้เลย ไม่สักนิด ใครจะอยากอยู่ในเรือนจำความมั่นคงสูงสุดบ้างล่ะ ฉันกลัวพ่นเลยที่ไม่มีหรอก ถ้าคุณมาอยู่หลังกำแพงนี้ แสดงว่าคุณคงเคยเลือกทางเดินชีวิตอย่างผิดพลาดมาบ้างแล้ว

แน่นอนว่าฉันก็เคย

“ชื่ออะไร”

ผู้หญิงในชุดเครื่องแบบเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์สีน้ำเงินเงยหน้ามองฉันจากอีกฝั่งของฉากกั้นกระจกที่อยู่ถัดเข้ามาจากทางเข้าเรือนจำ ดวงตาเธอไร้ประกายและแข็งทื่อ และดูเหมือนไม่ได้อยากอยู่ที่นั่นมากไปกว่าฉันเลย

“บรูค ชัลลิวาน ค่ะ” ฉันกระแอม “ฉันนัดกับโดโรที คุณช้ ไว้แล้วนะค่ะ”

เธอก็มองมองกระดาดาชนคลิบบอร์ดตรงหน้าก่อนกวาดตาอ่านรายชื่อโดยไม่แสดงท่าทีว่าได้ยินสิ่งที่ฉันพูดหรือรู้ว่าฉันมาที่นี่ทำไม ฉันขำเลื่อมองพื้นที่พักรอเล็ก ๆ อันว่างเปล่าด้านหลังซึ่งมีเพียงชายชราผิวเหี่ยวคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้พลาสติก เขากำลังอ่านหนังสือพิมพ์ด้วยท่าทีเหมือนนั่งอยู่บนรถประจำทาง ราวกับว่าพวกเราไม่ได้ถูกล้อมรอบด้วยรั้วลวดหนามพร้อมป้อมสังเกตรณขนาดยักษ์ซึ่งกระจายตัวอยู่รอบทิศ

หลังจากรู้สึกเหมือนผ่านไปหลายนาที เสียงออดก็ก้องกังวานไปทั่วห้อง – ดังมากจนฉันสะดุ้งและเปลือก้าวถอยหลังหนึ่งก้าว ประตูลูกกรงสีแดงทางขวามือค่อย ๆ เลื่อนเปิด เผยให้เห็นโถงทางเดินยาวพร้อมแสงไฟสลัว

ฉันจ้องมองโถงทางเดิน ขาแข็งที่อึด้าวไม่ออก “ให้...ให้ฉันเข้าไปเลยไหมคะ”

เจ้าหน้าที่หญิงเงยหน้ามองฉันด้วยสายตาว่างเปล่า “ค่ะ - เข้าไปเลย คุณจะต้องผ่านการตรวจรักษาความปลอดภัยตรงสุดทางเดิน”

เธอพยักพยิตไปทางโถงทางเดินมืดๆ ความเย็นเยือกแล่นผ่านร่าง ขณะที่ฉันเดินอย่างกล้าๆ กลัวๆ ผ่านประตูลูกกรงเหล็กซึ่งเลื่อนปิดอีกครั้ง พร้อมเสียงลงกลอนตึงตังดังสนั่น ฉันไม่เคยมาที่นี่ การสัมภาษณ์งานเกิดขึ้นทางโทรศัพท์ และพัศดึกก็กระตือรือร้นอยากจ้างฉันมากจนไม่รู้สึกรู้ว่าเราจำเป็นต้องพบหน้ากันก่อนด้วยซ้ำ - มีแค่เรซูเม่กับจดหมายแนะนำก็เพียงพอแล้ว ฉันเซ็นสัญญาจ้างหนึ่งปีและส่งแฟกซ์มาที่นี่เมื่อสัปดาห์ก่อน

แล้วตอนนี้ฉันก็อยู่ตรงนี้ และต้องอยู่ต่อไปอีกตลอดหนึ่งปีข้างหน้า
นี่คือเรื่องผิดพลาด ฉันไม่ควรมาที่นี่เลย

ฉันหันกลับไปมองลูกกรงเหล็กสีแดงที่ปิดอย่างแรงไปก่อนหน้านี้ ยังไม่สายเกินไปหรอกนะ ต่อให้เซ็นสัญญาไปแล้ว ฉันก็มั่นใจว่ายังถอนตัวได้ ฉันยังกลับหลังหันและออกไปจากที่นี่ได้ ฉันไม่จำเป็นต้องอยู่ที่นั่นเหมือนพวกที่อยู่ในเรือนจำ

ฉันไม่อยากได้งานนี้เลย ให้ฉันทำงานอะไรก็ได้ขอแค่ไม่ใช่งานนี้ แต่ฉันสมัครทุกงานที่อยู่ในระยะเดินทางหนึ่งชั่วโมงจากเมืองเรเกอร์ซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของนิวยอร์กไปแล้ว และเรือนจำแห่งนี้ก็เป็นที่เดียวที่เรียกสัมภาษณ์นี้เป็นตัวเลือกสุดท้ายของฉัน และฉันก็รู้สึกโชคดีที่ได้งานนี้มา

ดังนั้นฉันจึงก้าวเดินต่อไป

ที่จุดตรวจรักษาความปลอดภัยตรงสุดโถงทางเดินมีชายคนหนึ่งยืนคุมประตูเหล็กบานที่สอง เขาน่าจะอายุราวสี่สิบ ผมสั้นเกรียนแบบทหาร และสวมเครื่องแบบสีน้ำเงินสะอาดเรียบร้อยแบบเดียวกับผู้หญิงสายตาดำเ็นซาที่โต๊ะต้อนรับด้านหน้า ฉันก้มมองป้ายชื่อที่หนีบอยู่บนกระเป๋านำออกเลื้อของเขา เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์สตีเวน เบนต์

“หวัดดีค่ะ!” ฉันทักทายด้วยน้ำเสียงที่ตัวเองก็รู้ว่าเรงเกินไปหน่อย แต่ก็หยุดไม่ได้ “ฉันชื่อบรูค ชัลลิแวน วันนี้เป็นวันแรกที่เริ่มทำงานที่นี่ค่ะ”

เบนตันไม่แสดงสีหน้าใด ๆ ขณะที่ดวงตาสีเข้มกวาดมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า ฉันกระอักกระอ่วนขึ้นมาพลางนึกย้อนถึงเสื้อผ้าทุกชุดที่ตัวเองเลือกเมื่อเช้านี้ เมื่อต้องทำงานในเรือนจำชายความมั่นคงสูงสุด ฉันก็คิดว่าไม่ควรแต่งตัวส่อไปในทางที่อาจถูกมองว่ายั่ววนได้ จึงเลือกสวมกางเกงสแล็กสีดำทรงบูตคัต จับคู่กับเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีดำนวลละมุน แม้อุณหภูมิข้างนอกจะเกือบแตะแปดสิบองศาฟาเรนไฮต์ ซึ่งนับว่าเป็นหนึ่งในวันอันร้อนระอุช่วงท้ายฤดูร้อน และฉันก็เริ่มเสียใจที่เลือกใส่สีดำทั้งตัว แต่การแต่งตัวแบบนี้ก็เป็นทางเลือกที่ช่วยให้ฉันโดนจับจ้องน้อยที่สุด ผมสีเข้มถูกรวบไว้เป็นหางม้าเรียบ ๆ เครื่องสำอางที่ใช้ก็มีแค่คอนซิลเลอร์ปกปิดรอยคล้ำใต้ตาแล้วก็ลิปสติกสีเดียวกับริมฝีปากที่ฉันแต้มไปแค่นิดหน่อย

“คราวหน้า” เขาเอ่ย “ห้ามใส่ส้นสูง”

“อ้อ!” ฉันก้มลงมองรองเท้าส้นหนาสีดำของตัวเอง ไม่มีใครแนะนำฉันเรื่องระเบียบการแต่งกายเลยสักนิด เรื่องรองเท้ายังไม่ต้องพูดถึง “เอ่อ ก็ไม่ได้สูงมากนะคะ แล้วก็รองเท้าส้นหนา—ไม่ใช่แบบส้นแหลมหรืออะไรทำนองนั้น ฉันไม่คิดว...”

ฉันกลืนคำโต้แย้งกลับเข้าไปเมื่อเบนตันจ้องหน้าฉันเขม็ง ห้ามใส่ส้นสูงรับทราบ

เบนตันนำกระเป๋าถือของฉันไปสแกนผ่านเครื่องตรวจจับโลหะ จากนั้นฉันเองก็เดินผ่านเครื่องตรวจจับที่มีขนาดใหญ่กว่า ฉันยิ่งมุกตลกผิดไปว่ารู้สึกเหมือนอยู่ที่สนามบิน แต่สัมผัสได้ว่าผู้ชายคนนี้ไม่ชอบเรื่องตลกเท่าไร คราวหน้าห้ามใส่ส้นสูง ห้ามเล่นมุก

“ฉันมีนัดกับโตโรห์ คุณช้ ค่ะ” ฉันบอกเขา “เธอเป็นพยาบาลที่นี่”

เบนตันตรงตอบเบา ๆ “คุณก็เป็นพยาบาลเหมือนกันแหละ”

“พยาบาลเวชปฏิบัติ¹ ค่ะ” ฉันแก้คำพูดของเขา “ฉันจะมาทำงาน

¹ พยาบาลวิชาชีพที่มีความเชี่ยวชาญและผ่านการอบรมเฉพาะทางเพิ่มเติม สามารถวินิจฉัยโรคเบื้องต้น สั่งยา วางแผนการรักษา และดูแลผู้ป่วยได้ในระดับปฐมภูมิใกล้เคียงกับแพทย์

ที่คลินิกของที่นี่ค่ะ”

เขาเลิกคิ้วใส่ “โชคดีแล้วกัน”

ฉันไม่แน่ใจว่าเขาหมายถึงอะไรกันแน่

เบนตันกดปุ่ม แล้วเสียงอดแสบแก้วหูก็ดังก้องอีกครั้ง ก่อนที่ประตู
ทรงเหล็กชุดที่สองจะเลื่อนเปิด เขาชี้บอกให้ฉันเดินตามโถงทางเดินไปยัง
หอผู้ป่วยของเรือนจำ ตามโถงทางเดินอบอวลไปด้วยกลิ่นสารเคมีแปลกๆ
ส่วนหลอดไฟฟลูออเรสเซนต์เหนือศีรษะก็กะพริบติดๆดับๆ ตลอดทุกย่างก้าว
ฉันหวาดหวั่นสุดหัวใจไปทั่วว่าจะมีนักโทษโผล่มาจากไหนไม่รู้แล้วพาดฉัน
จนตายด้วยร่องเท้าสั้นสูงข้างหนึ่งของฉันเอง

ฉันเลี้ยวซ้ายตรงมุมสุดโถงทางเดินและพบผู้หญิงคนหนึ่งยืนรออยู่ เธอ
น่าจะอายุราวๆ หกสิบ ผมสีเทาขอยสั้น ท่าทางแข็งแรง - บางอย่างในตัวเธอ
ชวนรู้สึกคุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก แต่ฉันก็นึกไม่ออกว่าคืออะไร เธอสวม
ชุดสครับ² สีกรมท่าต่างจากเจ้าหน้าที่คนอื่น แต่ที่เหมือนกับทุกคนที่ฉันเจอ
มาในเรือนจำนี่ก็คือ เธอไม่ยิ้ม ฉันสงสัยว่าการยิ้มผิดกฎที่นี่หรือเปล่า คงต้อง
กลับไปดูสัญญาจ้างงานเสียหน่อย พนักงานอาจถูกเลิกจ้างได้หากหลุดยิ้ม

“บรูค ซัลลิแวน ไช้ใหม่” เธอถามห้วนๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำกว่าที่ฉัน
คาดไว้

“ไช้ค่ะ คุณคือใครที่ไช้ใหม่ค่ะ”

ไม่ต่างจากเจ้าหน้าที่ด้านหน้า เธอมองฉันตั้งแต่หัวจรดเท้า แล้วก็
เช่นกัน เธอดูผิดหวังอย่างยิ่งจากสิ่งที่ได้เห็น “ห้ามใส่สั้นสูง” เธอบอกฉัน

“รู้ค่ะ ฉัน-”

“ถ้ารู้แล้วจะใส่ทำไม”

“คือว่า...” ใบหน้าฉันร้อนผ่าว “ฉันเพิ่งรู้ค่ะ”

เธอรับฟังคำตอบอย่างไม่เต็มใจนักและตัดสินใจไม่บังคับให้ฉันเข้าร่วม

²ชุดเสื้อแขนสั้น กางเกงขายาวทรงหลวม สีเรียบๆ ไม่มีกระดุมหรือซิป เป็น
รูปแบบจำลองของบุคลากรทางการแพทย์ โดยเฉพาะในพื้นที่ที่ต้องการความสะอาด
และคล่องตัว เช่น ห้องผ่าตัด คลินิก หรือห้องฉุกเฉิน

การปฐมนิเทศในสภาพเท้าเปล่า เธอกลัวมือเรียก ฉันจึงเดินตามเธอไปสู่
โถงทางเดินอย่างว่าง่าย ด้านนอกของหอผู้ป่วยมีกลิ่นสารเคมีแบบเดียวกับที่
ได้กลิ่นไปทั่วทั้งเรือนจำ แสงไฟจากหลอดฟลูออเรสเซนต์ก็กะพริบติด ๆ ดับ ๆ
เช่นกัน แก้วพลาสติกวางเรียงชิดผนังแต่ไม่มีใครนั่ง โต๊ะที่เดินไปที่ห้องหนึ่ง
แล้วเปิดประตูอย่างแรง

“นี่คือห้องตรวจของคุณ” เธอบอกฉัน

ฉันชะโงกหน้าเข้าไปดู ห้องนี้มีขนาดประมาณครึ่งเดียวของห้องตรวจ
ในคลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉินในย่านควีนส์ที่ฉันเคยทำงานอยู่ แต่นอกเหนือ
จากนั้นก็ดูเหมือนกัน มีเตียงตรวจอยู่กลางห้อง แก้วใส่ตุลให้ฉันนั่ง และ
โต๊ะทำงานเล็กๆ หนึ่งตัว

“ฉันจะมีห้องทำงานไหมคะ” ฉันถาม

โตโรที่สายศีรษะ “มีโต๊ะทำงานอยู่ในนั้นแล้ว ไม่เห็นหรือไง”

แปลว่าฉันต้องนั่งเขียนบันทึกการตรวจรักษาโดยที่มีผู้ป่วยคอยมองอยู่
ข้างหลังอย่างนั้นหรือ “แล้วคอมพิวเตอร์ล่ะคะ”

“เวชระเบียนทั้งหมดเป็นแบบกระดาษ”

พอได้ยินแบบนี้ฉันก็อึ้งไปเลย ฉันไม่เคยทำงานในที่ที่ใช้เวชระเบียน
กระดาษมาก่อน ไม่รู้ด้วยซ้ำว่ายังมีที่ไหนอนุญาตให้ใช้เวชระเบียนกระดาษอยู่
แต่ฉันคิดว่ากฎของเรือนจำคงต่างออกไปเล็กน้อย

โตโรที่ชี้ไปที่ห้องข้างๆ ถัดจากห้องตรวจ “นั่นคือห้องเก็บเวชระเบียน
ใช้บัตรประจำตัวของคุณเปิดประตูห้องได้ เดี่ยวเราจะทำบัตรให้ก่อนคุณ
เลิกงาน”

เธอยกบัตรของตัวเองขึ้นแตะบริเวณเครื่องสแกนบนผนัง เสียงคลิก
ดังก้อง เธอเปิดประตูห้อง เผยให้เห็นห้องเล็กๆ ผืนเชอร์รี่ที่เต็มไปด้วยตู้เก็บ
เอกสารจำนวนมหาศาล นี่มันซ่อมตกรกชัด ๆ

“ที่นี่มีหมอคอยดูแลไหมคะ” ฉันถาม

เธออีกรักก่อนตอบ “ดร.วิตเทนเบิร์กดูแลเรือนจำอยู่ประมาณหกแห่ง
คุณคงไม่ค่อยได้เจอเขาหรอก แต่โทรติดต่อได้ตลอดนะ”

ฉันฟังแล้วไม่สบายใจเลย ที่คลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน ฉันไม่เคย

ต้องทำงานคนเดียว แต่คงเพราะเคลสของที่นี่รุนแรงกว่าสิ่งที่จะได้เจอที่นั่น
อย่างน้อยฉันก็หวังให้เป็นอย่างนั้น

จุดเย็บมซึมถัดไปคือห้องเก็บอุปกรณ์ ห้องนี้คล้ายคลึงกับห้องเก็บ
อุปกรณ์ที่คลินิกดูแลผู้ป่วยฉุกเฉิน แต่แน่นอนว่าเล็กกว่า – และต้องใช้
บัตรประจำตัวเพื่อเข้าห้องด้วย ภายในห้องมีผ้าพันแผล อุปกรณ์เย็บแผล
รวมถึงถัง ท่อ และสารเคมีหลากหลายชนิด

“หน้าที่จ่ายยาเป็นของฉันคนเดียว” โดโรทีกว่า “คุณแค่เขียนใบสั่งยา
แล้วฉันจะจ่ายยาให้ผู้ป่วยเอง ถ้ามีอะไรขาดไปเราก็สั่งซื้อเพิ่มได้”

ฉันเช็ดมือขึ้นหิ้งกับกางเกงสแล็กสีดำ “ค่ะ ได้ค่ะ”

โดโรทิมองฉันอยู่นานก่อนพูด “ฉันรู้ว่าคุณกังวลเรื่องการทำงานใน
เรือนจำความมั่นคงสูงสุด แต่คุณรู้ไว้นะว่า พวกเขาจะรู้สึกชอบคุณที่คุณช่วย
ดูแล ตราบใดที่คุณเป็นมืออาชีพก็จะไม่เจอปัญหาอะไรหรอก”

“ค่ะ...”

“อย่าเปิดเผยข้อมูลส่วนตัวเด็ดขาด” เธอเริ่มริมฝีปากเป็นเส้นตรง
“อย่าบอกใครว่าคุณพักที่ไหน ห้ามเล่าอะไรก็ตามเกี่ยวกับชีวิตตัวเองให้ใครฟัง
ห้ามติดรูปไว้ในห้องด้วย คุณมีลูกไหม”

“ฉันมีลูกชายค่ะ”

โดโรทิมองฉันอย่างประหลาดใจ เธอคงคิดว่าฉันจะปฏิเสธ คน
ส่วนใหญ่มักแปลกใจเมื่อฉันบอกว่ามีลูกแล้ว ฉันอายุยี่สิบแปดแล้วก็จริง
แต่ยังดูอ่อนกว่าวัยมาก แม้ฉันจะรู้สึกว่ามันดีกว่านั้นก็ตาม

ฉันหน้าตาเหมือนคนยังเรียนไม่จบ ขณะที่รู้สึกว่ามันเหมือนคน
อายุห้าสิบ นี่ละชีวิตฉัน

“อืม” โดโรทีกว่า “อย่าพูดถึงลูก จงเป็นมืออาชีพอยู่เสมอ ฉันไม่รู้
หรอกนะว่าที่ทำงานเก่าของคุณทำงานกันยังไง แต่พวกเขาไม่ใช่เพื่อนของคุณ
พวกเขาคืออาชญากรที่ก่อคดีอุกฉกรรจ์มา และหลายคนต้องโทษจำคุก
ตลอดชีวิต”

“ฉันรู้ค่ะ” ไซ้ รู่ซิงเลยละ

“และที่สำคัญที่สุด...” ดวงตาสีฟ้าเย็บเย็บของโดโรทีก้องฉันเขม็ง

“คุณต้องจำไว้ว่า ขณะที่พวกเขาส่วนใหญ่มาหาคุณด้วยเหตุผลอันสมควร บางคนก็มาเพื่อเอายา ห้างเก็บยาของเรามียาเสพติดอยู่ไม่มาก ซึ่งสำรองไว้ใช้ในกรณีจำเป็นเท่านั้น อย่าให้พวกเขาหลอกให้คุณสั่งจ่ายยาเพื่อเอาไปเสพ หรือขายต่อเด็ดขาด”

“แน่นอนค่ะ...”

“อีกอย่าง” เธอกล่าวเสริม “ห้ามรับสิ่งตอบแทนใดๆ แลกกับการสั่งจ่ายยาเสพติด ถ้ามีใครยื่นข้อเสนอทำนองนั้นให้คุณต้องมาบอกฉันทันที”

ฉันสูดลมหายใจเข้า “ฉันไม่มีวันทำแบบนั้นค่ะ”

โตโรที่มองฉันด้วยสายตาคมกริบ “ก็นะ คนก่อนหน้านี้ก็พูดอย่างนี้ แต่ตอนนี้เธอดันทำให้ตัวเองต้องไปลงเอยในสถานที่แบบเดียวกับที่นั่นซะแล้ว”

ฉันพูดไม่ออกไปชั่วขณะ ตอนพัสดินดัลล์มาชัน ฉันเคยถามถึงคนที่ทำงานตำแหน่งนี้มาก่อน เขาบอกว่าเธอลาออกด้วย“เหตุผลส่วนตัว” แต่ไม่ได้เล่าเลยว่าเธอถูกจับข้อหาค้ายาเสพติดให้นักโทษ

พอคิดว่าคนที่เคยทำงานตำแหน่งเดียวกันตอนนี้กลายเป็นนักโทษเสียเองฉันก็สะท้อนใจขึ้นมา ฉันเคยได้ยินว่าถ้าลองได้เข้าไปอยู่ในระบบเรือนจำแล้วก็ยากมากที่จะหลุดออกมาได้ บางทีสำหรับคนที่ทำงานที่นี่ก็คงไม่ต่างกัน

โตโรที่สังเกตเห็นสีหน้าของฉันแล้วก็ดูมีท่าทีอ่อนลงเล็กน้อย “ไม่ต้องกังวลหรอก” เธอกล่าว “ไม่ได้น่ากลัวอย่างที่คิด จริงๆ แล้วก็เหมือนงานทางการแพทย์อื่นๆ นั่นละ คุณตรวจผู้ป่วย รักษาให้พวกเขาดีขึ้น แล้วก็ส่งพวกเขากลับไปใช้ชีวิต”

“ค่ะ...” ฉันลุ่มพ่ายทอย “ฉันแค่อยากรู้ว่า...ฉันต้องรับหน้าที่ตรวจนักโทษทุกคนในเรือนจำเลยหรอคะ แบบว่า หรือฉันต้องดูแลแค่บางส่วนไม่กี่...”

เธอยิ้มมุมปาก “ไม่จ้ะ เป็นงานของคุณทั้งหมดเลยยัยหนู คุณต้องตรวจทุกคน มีปัญหาอะไรไหม”

“ไม่มีค่ะ ไม่มีปัญหา” ฉันตอบ

แต่ความจริงแล้วฉันโกหก

เหตุผลจริงๆ ซึ่งทำให้ฉันลังเลที่จะรับงานนี้ไม่ใช่ความกลัวว่าจะโดนนักโทษฆ่าตายด้วยร่องเท้าของตัวเอง แต่เป็นผู้ต้องขังคนหนึ่งในเรือนจำแห่งนี้ คนที่ฉันเคยรู้จักเมื่อนานมาแล้วและไม่อยากเจออีกเลย

แต่ฉันบอกใครก็ได้ไม่ได้ ฉันไม่อาจเปิดเผยว่าชายผู้เป็นแฟนคนแรกของตัวเองคือผู้ต้องขังในเรือนจำความมั่นคงสูงสุดเรเกอร์ และกำลังรับโทษจำคุกตลอดชีวิตโดยไม่มีสิทธิ์ได้รับการลดหย่อนโทษ

และฉันก็คือคนที่ทำให้เขาต้องมาอยู่ที่นี่

ทดลองอ่าน